

Mál nr. 426/2019**M og****V vegna ábyrgðartryggingar sveitafélagsins X****Ágreiningur um skaðabótaskyldu vegna falls við sundlaug 21. október 2018.****Gögn.**

Málskot mótttekið 11. desember 2019 ásamt fylgiskjölum.

Bréf V, dags. 19. febrúar 2019 (á líklega að vera 2020)

Málsatvik.

Hinn 21. október 2018 var M gestur í innisundlaug og féll hann í tröppum við laugina og hlaut af því líkamstjón. Í gögnum málsins liggja fyrir ljósmyndir af vettvangi og sýna þær tröppur niður að einhvers konar lokaðri gryfju sem liggur meðfram bakka innisundlaugarinnar. Ekki er lokað fyrir aðgengi að tröppunum þó ekki sé gert ráð fyrir því að hægt sé að fara upp úr gryfjunni annars staðar en í sömu tröppum.

M telur að X beri skaðabótaábyrgð á líkamstjóninu þar sem aðstæður í lauginni, þar sem hann datt, séu ekki í samræmi við fyrirmæli í byggingarreglugerð. M vísar til þeirra reglna sem giltu þegar laugin var byggð árið 1976 og að aðstæður þar séu ekki í samræmi við 69. gr. byggingarsamþykktar X nr. 39/1965, sem var í gildi þegar húsnæði laugarinnar var tekið í notkun árið 1976, en þar komi fram að það skuli vera handrið við stiga innanhúss og því hafi ekki verið gætt við þann stiga sem M féll í. Einnig bendir M á að ekki sé innskot í þrepum stigans eins og mælt sé fyrir um í sömu byggingarsamþykkt. Þessu til viðbótar vísar M til núgildandi byggingarreglugerðar nr. 112/2012 þar sem vísað sé til þess að það skuli vera handrið við tröppur og að þrep þeirra skuli vera þægileg til gangs. M vísar einnig til dómaframkvæmdar varðandi strangt sakarmat þeirra sem veita þjónustu og sérstaklega þegar húsnæði slíkra aðila er ekki í samræmi við byggingarreglugerðir. Einnig vísar M til þess að auðvelt hefði verið að minnka hættu á tjónum sem því sem hann varð fyrir með því að setja upp handrið eða annan stuðning við tröppurnar.

V hefur hafnað bótaskyldu úr ábyrgðartryggingu X og telur að orðalag byggingarsamþykktar nr. 39/1965 sé ekki fortakslaust um að handrið hafi átt að vera við allar tröppur. Í því samhengi bendir V á að umrædd byggingarsamþykkt hafi aðallega gilt um íbúðarhúsnæði og eftir atvikum annað húsnæði. Þar komi einnig fram í 2. mgr. 69. gr. hennar að byggingarfulltrúi geti mælt fyrir um að höfð séu handrið, eftir því sem þörf sé á, en slíkt hafi aldrei verið áskilið af hálfu byggingaryfirvalda varðandi laugina. Einnig telur V að ekki sé sýnt að stærri þrep í tröppum þeim sem M féll í hefðu komið í veg fyrir fallið. Þessu til viðbótar bendir V á að tröppurnar sem M féll í séu ekki í almenntri gönguleið heldur eingöngu ofan í gryfju sem ætluð sé sundkennara í kennslu, auk þess sem varúðarmerkingar hafi verið uppi þar sem stendur „Varúð! Hálar tröppur.“ Þannig hafi X gert nægilegar varúðarráðstafanir, auk þess sem verði að gera ráð fyrir að það sé almennt bleyta á sundlaugarsvæði.

Álit:

Þegar laugin var byggð gilti byggingarsamþykkt X nr. 39/1965. Í þeirri samþykkt kemur fram að hún gildi um íbúðarhúsnæði og eftir atvikum um annað húsnæði. Í 2. mgr. 69. gr. hennar kemur fram að byggingarfulltrúi geti mælt sérstaklega fyrir um hvar eigi að vera handrið í við stiga eða tröppur innanhúss. Þar sem M féll og hlaut líkamstjón voru tröppur sem liggja niður í sérstaka gryfju meðfram innisundlaug. Ekki er um að ræða almenna gönguleið heldur er augljóst af aðstæðum að sundlaugargestir eigi ekki almennt leið um þær. Við þær aðstæður verður ekki séð af gildandi fyrirmælum í þágildandi byggingarsamþykkt eða núgildandi reglugerð að einhlít skylda sé um handrið við umræddar tröppur.

Almennt ber sá sönnunarbyrði um skilyrði skaðabótaábyrgðar sem heldur því fram að hún sé fyrir hendi. Í þessu tilviki verður M að bera hallann af því að slík sönnun hafi ekki tekist. Ekki verður því fallist á að M eigi rétt á skaðabótum úr ábyrgðartryggingu X hjá V.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr ábyrgðartryggingu X hjá V.

Reykjavík 19. mars 2020
Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson lögm.

Jóhann Tómas Sigurðsson lögm.